

DIVADLO UNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Owen McCafferty
JAK ZABÍT
KOMIKA

Marek
DANIEL

Kristýna
FREJÓVÁ

Václav
VAŠÁK
nebo
Ladislav
HAMPL

DIVADLO UNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Zakladatel a ředitel **Milan Hein**
Jednatel **Martin Šimek**
Umělecký šéf a dramaturg **Pavel Ondruch**
Provozní šéf **Jiří Pritz**
Vedoucí umělecko-technického provozu **Radek Svoboda**
Tisková mluvčí **Linda Skarlandtová**
Spolupracovníci divadla **Kateřina Šimková, Marie Krbová, Tomáš Dvořan, David Zelinka, Ondřej Sýkora, Silvie Janáková, Martina Kšírová, Ivěta Pažoutová, Kristýna Kočová, Václav Bláha, Petr Holata a Tomáš Marvan.**

Divadlo Ungelt
Malá Štupartská 1, Praha 1

Letní scéna Divadla Ungelt
Nový Svět, Praha 1 – Hradčany

www.divadlounge.cz

Vydalo **DIVADLO UNGELT s.r.o.**,
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
prosinec 2018 / Sezóna 2018-2019
Program připravili Pavel Ondruch a Milan Hein
Foto Jan Malíř
Grafická úprava Marcel Brna

režie
Martina Krátká

překlad
Marta Skarlandtová

JAK ZABÍT KOMIKA

(Death of a Comedian)

Owen McCafferty

Překlad **Marta Skarlandtová**
Režie **Martina Krátká**
Dramaturgie **Pavel Ondruch**
Scéna **Lucie Labajová**
Kostýmy **Michaela Daniel Huffsteter**
Hudba **Ota Balage**

Komik **Marek Daniel**
Dívka **Kristýna Frejová**
Agent **Václav Vašák**
nebo Ladislav Hampel

Videoprojekce **Edita Kainrathová a Petr Houdek**
Světelný technolog **Jan Kubín**
Asistentka režie **Marie Krbová**
Zvuk a světla **Tomáš Dvořan, Radek Svoboda, David Zelinka**
Garderoba a rekvizity **Silvie Janáková, Martina Kšířová**

České premiéry 18. a 19. prosince 2018 v Divadle Ungelt.

Boty do této inscenace dodala firma Shoe Republic.
Děkujeme Bohumilu Ježkovi a Ondřeji Ježkovi.

Tato produkce byla uvedena po dohodě s The Agency (London) Ltd,
24 Pottery Lane, London, W11, e-mail: info@theagency.co.uk.

Nositel autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní, literární,
audiovizuální agentura z.s., Krátkého 1, Praha 9.

Květiny dodává firma Metamorphosis

Inscenace vznikla také zásluhou grantu,
který Divadlu Ungelt udělilo hlavní město Praha

Hlavní partneři Divadla Ungelt

manželé
Prof. Dr. Dadja Altenburg-Kohl
a Daniel Pešta

Klub přátel
Divadla Ungelt, z. s.
za laskavé podpory
Nadace ČEZ

Vážení diváci,

hra severoirského dramatika Owena McCaffertyho *Jak zabít komika* je unikátní. Dramatický příběh je protkán sólovými stand-up výstupy, které vyžadují speciální talent a dovednosti. Marek Daniel je má. Je prvotřídní charakterní herec a zároveň skvělý stand-up komik. Vychutnejte si ho!

Vítám Vás v hledišti,
dámy a pánové!

Váš Milan Hein

Johann Wolfgang von Goethe

FAUST

překlad Otokar Fischer

.....

FAUST

Čím tedy jsem, když není možno mi
koruny lidstva vydobyti,
již prahnu všemi smysly míti?

MEFISTOFELES

Jsi koneckonců tím — čím jsi.
Z tisíce kudrn paruku si stáčeš
či po koturnech zvíce lokte kráčeš,
vždy přec jen zůstaneš, čím jsi.

FAUST

Ba, chtěl jsem urvat poklady vši vědy,
však darmo byla snaha má.
A teď, kdy usednout chci naposledy,
v mém nitru nová síla netryská;
já nejsem ani o vlas výš,
já nekonečnu nejsem blíž.

.....

(ukázka z prvního dílu tragédie)

„Nejsem si jistý, že cítím nějak zvlášť velkou potřebu každému vyprávět, co si myslím o světě. Daleko víc mě přitahuje vyprávění příběhů o lidech, které bychom velmi snadno mohli ignorovat. Upřímně věřím, že politika není všechno, je to jen jeden z aspektů našich životů, ale rozhodně ne jediný. Pro nás jsou totiž mnohem důležitější normální, každodenní emocionální vztahy, kterými procházíme.“ (Owen McCafferty)

.....

Severoírský vypravěč Owen McCafferty

.....

Owen McCafferty, slovy novináře Matthewa Amera: „vypravěč staromódního stříhu,“ se narodil roku 1961 v hlavním městě Severního Irsku – v Belfastu. Několik měsíců poté se s ním rodiče přestěhovali do Londýna, avšak když mu bylo deset let, vrátili se zpátky. V Belfastu studoval obchodní akademii a posléze filozofii

„Komici by měli být hlasem lidí,
měli by být důmyslní, konfrontační,
vlastně jakýkoli - jen ne lhotejní
a pohodlní.“ (Owen McCafferty)

a historii na Ulster Univerzitě. Po škole začal pracovat ve zcela ne-
uměleckých oborech: chvíli dělal účetního, chvíli státního úředníka,
chvíli pracoval na jatkách a chvíli dělal dlaždiče. Občanská zaměst-
nání pro něj byla evidentně jen nutná obživa, která mu umožňovala
věnovat se koníčkům. Například psaní. Ve čtyřicetiletých letech se
připojil ke skupině belfastských spisovatelů (Belfast Writers' Group)
a pokoušel se třbit svůj literární styl pomocí krátkých povídek, které
však byly, jak sám později nemilosrdně konstatoval: „sra...y“. Ze za-
čarovaného kruhu nezdarů mu pomohla vystoupit manželka, která
si jeho práci přečetla a konstatovala, že vzhledem k tomu, jak často
využívá přímou řeč by bylo lepší, kdyby psal divadelní hry. Když to
vyzkoušel, hned od začátku cítil, že „je na správné cestě.“

Talent na pozorování okolí a na vycitřování velkých příběhů
z drobných každodenních situací se propojil s talentem na odpo-

slouchávání dialogů. Metodu zdivadelňování pozorovaného aplikoval
u hry z roku 1997 pro čtyři herce, kterou v Čechách pod názvem
Práskni do bot nazkoušelo Divadlo na Jezerce. Vrátil se v ní ke své
kariéře dlaždiče a na velmi jednoduchém dějovém půdorysu stvořil
dialogy, které dokonalým způsobem zachycovaly autentický belfast-
ský dělnický slang včetně vulgarit všeho druhu. Od té doby začal
důsledně řešit jazykový styl svých her a pomocí terénního průzkumu
vytvářel vlastní jevištní řeč (jako jeho vzor dramatik J. M. Synge).
Přestal dokonce používat diakritiku a velká písmena (významové
celky odděluje pomlčkami), čímž se snažil a dodnes snaží dosáhnout
přirozeného toku promluvy a zároveň jim dát stylizovaný anti-
iluzivní rámec srovnatelný s veršovanými dramaty. „Pokouším se
psát poetické dialogy tak, aby divák ani na okamžik nezapomněl, že
je v divadle. Nikdy jsem nechtěl, aby diváci podleli iluzi, že to, co
vidí, je skutečný život, protože není.“

Přestože *Práskni do bot* byla již jeho několikátá hra (debutoval v Old Museum Arts Centre v Belfastu v roce 1992 s textem *Winners, Losers and Non-Runners*), byla první, s kterou se dostal mimo hranice Severního Irsku (nejdříve do Dublinu, a nakonec také do Londýna).

Pozici nadějného dramatika definitivně potvrdil duodramatem *Mojo Mickybo*, které hned po světové premiéře v Dublinu roku 1998 vyjelo na turné po celém Irsku a Skotsku. V roce 2000 ho uvedli v Británii a o čtyři roky později podle něj natočil Terry Loane film *Mickybo a já*. Severoirčané si díky němu poprvé všimli, že jim přímo před nosem zraje jejich „národní dramatik.“ V textu totiž McCafferty velmi originálním způsobem zpracovává, tak jako ještě několikrát poté, nekonečný Konflikt v Severním Irsku. Etnicko-nacionalistické

napětí v Belfastu v sedmdesátých letech minulého století ze zkoumá z pozice dvou bezmocných devítiletých chlapců. Přestože kamarády rozděluje jiná víra, a tedy i politická příslušnost (*Mojo* je protestant a *Mickybo* je katolík), sblíží se pomocí sdílené vášně pro filmy *Butch Cassidy a Sundance Kid*. Hra končí tragickou rozlukou zapříčiněnou násilnou smrtí *Mickybo*ho otce. „Excentrická didaktická hra“ velmi výrazně využívá postupy brechtovského epického divadla, kdy jsou dva herci vypravěči a zároveň herci ztvárňující kromě dětských hrdinů i dalších čtrnáct postav.

Po úspěchu *Mojo Mickybo* se McCafferty stal rezidenčním dramatikem Královského národního divadla v Londýně. Tam měly světovou premiéru hned další dva jeho texty: *Closing time* (2002) a především *Scény z velkoměsta* (2003). Oba popisovaly současný Belfast, avšak zatímco v *Closing time* sledujeme průběh jednoho dne ve špinavé belfastské hospodě, ve *Scénách z velkoměsta* sledujeme v průběhu jedné noci ruch celičského Belfastu. Dramatická mozaika je složena z nejrůznějších na první pohled nesouvisejících, avšak posléze se proplétajících příběhů. Devatenáct hlavních postav zde doplňují ještě postavy vedlejší a *Scény z velkoměsta* se tak stávají velkolepou freskou moderního života, kdy je slabý jedinec vržen do chaosu městského mraveniště. Všechny postavy se urputně snaží – tu více, tu méně úspěšně – stát se místo mravenci lidmi, avšak neustále naráží na hranice svých možností a podléhají deziluzi: „já se jen nemůžu smířit s tím že sem tu k ničemu – že nemám nad ničím vládu když cejtím že bych něco udělat měl“. McCaffertyho typické nepoliticky politické postavy jsou okolním světem ovlivňovány (determinovány), nemají však možnost či nevěří, že by mohly svět ovlivňovat i ony. Moc a bezmoc jedince uprostřed nepřátelské polis se stává McCaffertyho životním tématem (v roce 2008 dokonce adaptoval Sofoklova *Antigonu*).

Scény z velkoměsta byla první hra v dějinách Británie, která v jednom roce získala všechny tři nejprestižnější ocenění pro nové drama: John Whiting Award, Evening Standard's Charles Wintour Award for New Playwriting a Meyer-Whitworth Award. Je paradoxní, že největšího uznání se McCafferty dočkal za hru, která je úplně jiná než zbytek jeho tvorby. Po celý život totiž píše spíše nízkonákladové komorní hry pro pár aktérů. Žádná z nich však nezastínila úspěch *Scén* – až do roku 2012, kdy mělo světovou premiéru drama pro tři herce *Quietly*. Ke slovu se opět dostal Konflikt v Severním Irsku.

V belfastském baru vzpomínají dva středně staří muži na události roku 1974. Tehdy se hospoda, v níž zrovna popíjí, stala obětí ničivého bombového útoku a oba muži coby pubescenti byli u toho – jeden jako útočník, druhý jako oběť... Syrová hra opět pracující s charakteristickým dialektem dokonale zahrála na strunu stále živoucího napětí a rozpolcenému Severnímu Irsku předala jasný vzkaz: „všude kolem nás jsou sračky – všichni si nějaký neseme i když nechceme – vtip je v tom naučit se s tím žít – potkali jsme se – pochopili jeden druhého – a to stačí“. Hra získala prestižní ocenění The Writers' Guild Award, Fringe First Award na edinburghském festivalu Fringe a inscenace režiséra Jimmyho Faye byla nedávno veřejnoprávním irským médiem RTÉ zařazena mezi 21 inscenací, které zásadně ovlivnily irské divadlo 21. století.

V *Quietly* vyvrcholily všechny celoživotní McCaffertyho snahy uchopit esenci Belfastu. Bylo proto zřejmé, že je na čase, aby alespoň na chvíli rozšířil svůj obzor. První vlašťovka tohoto přerodu nenápadně přelétla již v roce 2010, kdy napsal *Titanic*, svou první hru, která nemá přímou souvislost se Severním Irskem. O čtyři roky později se sice zkusil zaměřit na mezilidské vztahy a prozkoumal manželskou sexualitu pomocí páru středního věku ve hře *Unfaithful*, avšak jeho „neseveroírský“ hlas naplno zazněl až ve formálně i obsahově originální hře ze světa stand-up komedie *Jak zabít komika*.

Hra vznikla v rámci McCaffertyho rezidenčního angažmá v Lyric Theatre v Belfastu v letech 2014 a 2015. Po jejím dokončení si ji přečetli ředitelé tří divadelních domů – Lyric Theatre v Belfastu,

Abbey Theatre v Dublinu a Soho Theatre v Londýně. Steve Marmion, umělecký ředitel Soho Theatre, které se programově zaměřuje nejen na činohru, ale také na kabaret či stand-up, byl hrou natolik nadšen, že se domluvil se svými irskými kolegy na koprodukcí. Inscenace se navíc ujal i jako režisér. Světová premiéra snad první hry na světě kombinující drama se stand-up postupy, se konala 7. února 2015 v Belfastu a po šňůře repríz vyrazila do Dublinu a Londýna.

McCaffertyho při jejím psaní inspirovaly dva zážitky. Ten první sahá až do roku 1984, kdy se svým otcem sledoval televizní zábavnou show. Slavný stand-up komik Tommy Cooper v ní dostal infarkt a před zraky smějícího se publika zemřel. Druhý zážitek je novější, z roku 2013. McCafferty opět sledoval televizi, tentokrát však debatu na BBC, v níž jindy britský a agresivní moderátor Jeremy Paxman ztrácí ostrovtip při zpovídání britského kontroverzního herce, zpěváka a komika Russella Branda. Temperamentní umělec totiž převzal otežku rozhovoru a proměnil se v agitátora, který tvrdě kritizoval společnost, její nerovnost a kapitalistickou krutost. Rozhovor se stal virální senzací a v současné době má na youtube již skoro 12 000 000 zhlédnutí. Z Branda se stal novodobý Shakespearův Šašek, kterému je nasloucháno, a který může říkat pravdu, jak chce a komu chce. Stejně jako stand-up komik.

Stand-up jako „specifický druh divadelního představení, založený na vztahu mezi publikem a samostatně stojícím protagonistou, který se snaží pobavit a rozesmát publikum svým vyprávěním,“ (Lenka Jurníčková) se začal z vaudevillu a music-hallu rozvíjet v USA a Británii v padesátých letech. První specializovaný klub – Pip’s – vznikl v New Yorku roku 1962; slavný Improv, jehož interiér se stal symbolem žánru (malé podium před cihlovou zdí, mikrofon se stojanem a kužel světla), rok po něm. S příchodem televize a rozhlasu narostla po komicích poptávka a to, co začalo jako kabaretní zábava, se s přispěním nejrůznějších politických okolností (např. problém rasové segregace) výrazně zpolitizovalo. Součástí stand-upů se stal nejen smích, ale hlavně téma. Český stand-up do této podoby za-

tím nedozrál, přestože je nepochybné, že měl nakročeno – naše kabaretní tradice byla nezanedbatelná. Ostatně bazální součástí každé kultury, ať už anglosaské nebo české, byl vždycky archetyp šaška, který neměl nic jiného než svou osobnost, názor a řeč (Jiří Voskovec, Jan Werich, Vlasta Burian). Nutným předpokladem pro angažovaný stand-up je však svoboda projevu. Komunismus proto veškerý český stand-upový potenciál udusal. Probouzet se začal až v roce 2006, kdy televize HBO začala vysílat pořad *Na stojáka*, a kdy čeští komiči nejdříve navázali na varietní tradici a skrývali se za nějakou postavu, aby posléze pomaličku přecházeli ze skečů k opatrným pokusům o stand-up „za sebe,” tedy o stand-up v duchu McCaffertyho.

Ten však složitý žánr, který stojí a padá s přímou komunikací s divákem a nejde proto „nazkoušet,” používá pouze jako prostředek, nikoli cíl. Steve Marmion k tomu prohlásil, že „hra sama o sobě není o stand-up komedii ze stejného důvodu z jakého není *Antonius a Kleopatra* hrou o Římanech. Jako v každé dobré hře jde o něco víc. Připodobňujeme tento příběh k příběhu Fausta nebo Macbetha – je o každém, kdo má vznešené ambice nebo dobré nápady a zjistí, že mu něco brání v jejich uskutečnění...”

Ne náhodou Marmion naráží na legendu o muži, který podlehnul touze po vědění a moci a zaprodal proto duši ďáblu. Od 15. století je *Faust* jedním z nejčastěji zpracovaných námětů v evropské literatuře. Obraz člověka, který chce pořád víc, než má, a který je proto ochoten udělat cokoli, fascinoval nejen německého génia Johanna Wolfganga Goetha, ale třeba také Václava Havla. Je příznačné, že faustovský mýtus na sebe s každou generací nabírá nové a nové významy a z Goethova vzdělance, který nechce odhalit nic menšího než tajemství světa a života, se postupně stává muž, „everyman” (kdožkoliv), který symbolizuje každou bytost, která je vystavena tak silnému pokušení, že mu není schopna odolat. Takového „everymana” stvořil i Owen McCafferty, a i proto svou hru v originále pojmenoval univerzálně *Death of a Comedian – Smrt jednoho komika*. Neurčitý člen ukazuje, že může jít o jakéhokoli komika obecně. I v seznamu vystupujících osob jsou psána místo jmen jen obecná podstatná jména: Komik, Dívka, Agent. Skutečná jména postav se divák dozvídá, až když to je nezbytně nutné, tedy v okamžiku seznámení s Agentem. A ani ona nejsou samoučelná. Komikovo příjmení Johnston je v anglosaském světě obdoba českého Nováka. Příjmení Dívky – Fairbrotherová – je další přímo do očí bijící význam („férový kámoš”) a příjmení Agenty – Wright – v mluvené řeči zní jako Right

čili správný, přímý. „Smrtí“ v názvu zas McCafferty prozrazuje, jak příběh dopadne a rozvíjí tak svou lásku k brechtovskému divadlu tématu i k Postmanově slavné knize *Ubavit se k smrti*.

Návodnost názvu i jmen odkazuje k dramatu *á la thèse* či dokonce k historickému žánru divadelní morality. McCafferty v laboratorních podmínkách ohledává duši umělce, který s vidinou úspěchu ustupuje ze svých uměleckých nároků. Avšak jeden ústupek s sebou přináší druhý, třetí, čtvrtý... Zdá se, že je to valící sněhová koule, leč McCafferty si dal záležet, aby Komik mohl vzít zpátečku. Zatímco Goethův Faust krví podepisuje úpis a své rozhodnutí už nemůže zvrátit, u McCaffertyho k žádnému podpisu smlouvy nedojde. Autora totiž nezajímá, co se stane se zaprodaným člověkem, zajímá ho, jak přesně probíhá postupný proces ztráty osobnosti. Agentova otevřená a férová rétorika jasně deklaruje, že Komik není žádná bezbranná manipulovaná chudinka, ale dospělá osobnost, která má svůj život i osud ve vlastních rukou. Hrdina (nebo antihrdina?) je tak zcela a jen v područí své vůle. Komik je Mefistem sám sobě.

Nalomená mravní integrita umělce-komika má nepochybně vliv na jeho duši, a tedy i na jeho umění. Z umělce, který usiluje o sdělení, a tedy hloubku, se stává komerční bavič usilující o zábavu, která umožňuje jen vypnout mozek: „lidi jsou celý týden pryč v nějaké práci která je nebaví ale chodí do ní – a svůj těžce vydělaný peníz vydají za to aby se podívali na nějakého komika – jsou připraveni – čekají – a chtějí po tobě abys jim doručil zboží“. Pak už jen stačí ovládat řemeslo, jako například timing spočívající mimo jiné ve dvou až třisekundovém nádechu před závěrečnou pointou, a komik se stane krysařem. A jak si můžete být jistí, kam vás ladný zvuk vti-

pů a smíchu dovede? Věříme-li, že uměním lze zlepšit svět, logicky musíme připustit, že ho jím jde i zhoršit. Krysař své posluchače může dovést do výšin i do propasti. A ejhle: odpovědnost umělce za kvalitu jeho umění je větší, než by možná sám chtěl... A on je tak neustále na tenkém ledu, což ostatně potvrzuje i elegantní vrávorání samotného dramatika Owena McCaffertyho, který se nezdřáhá přepsat svou hru pro muzikál (*Mojo Mickybo: The Musical*), znovu vytěžit osvědčený námět (pomyslný druhý díl *Quietly* jménem *Fire Below* z roku 2017) či vrhnout se na film a napsat scénář pro Liama Neesona *Normal People* (točit se má na jaře 2019). „Můžeme vůbec někoho za něco takového kritizovat? Myslím, že záleží na tom, v čem spatřujete práci komika,“ říká Owen McCafferty o své postavě a vlastně i sám o sobě.

Napsal Pavel Ondruch

Režisérka Martina Krátká

„Fascinuje mě představa, že se někdo postaví před cizí lidi a pokouší se je rozesmát. Co se mu asi honí hlavou? Přemýšlí jen nad tím, jak všechny co nejrychleji rozveselit? Nebo to všechno má ještě vyšší smysl?“ (Owen McCafferty)

JAK SE STÁT

CO ODLIŠUJE STAND-UP OD JINÝCH ŽÁNŘŮ

STAND-UP JE VELMI OBNAŽENÉ UMĚNÍ: JSTE JEN VY A PUBLIKUM

Komici nemohou svalovat vinu na scénář, režiséra nebo herce, který jim řekl špatnou narážku. Komik je sám uprostřed platícího davu. Na rozdíl od ostatních performativních umělců si nemůže nijak omluvit dlouhé ticho v publiku; a to ani tak, že řekne: „Chci, aby se dneska večer moje publikum spíše zamyslelo.“ Pokud neslyšíte smích s jistou pravidelností, tak víte, že jste neudělali svou práci dobře. Skutečnost, že mezi vámi a publikem není žádná bariéra, dělá ze stand-upu velice čistou uměleckou formu. Váš vztah je výhradně jen s publikem, s ničím ani nikým jiným. Neříkáte žádné repliky, jen vyprávíte příběh, teď a tady. Jste zároveň autor, režisér i herec. Pokud vás nebudou mít rádi, nemůže za to nikdo jiný než vy. Pokud vás ale budou zbožňovat, všechnen úspěch je jen váš!

STAND-UP JE BEZPROSTŘEDNÍ

Pokud publikum rozesmějete, víte okamžitě, že jste odvedli dobrou práci. Pokud je rozesmějete dost, tak si vás šéfové stand-up klubů budou zvat na svá jeviště. A začnete si tak budovat pověst.

KOMIK MÁ SVŮJ ŽIVOT JEN VE SVÝCH RUKOU

Zvedáte telefony, vystupujete v klubech, bavíte lidi, jste slyšet. Další lidé vás zvou na své akce, takže znovu zvedáte telefon, voláte na nová čísla, jezdíte na další zájezdy... a tak to jde pořád dokola. Nemáte žádného šéfa, který by vám říkal, že máte víc pracovat nebo že jste v tomto měsíci nedosáhli požadovaného cíle. Neexistuje žádná castingová agentura, která by vám říkala, že jste příliš vysokí nebo příliš malí, příliš staří nebo příliš tlustí. Když se celý sál směje, jen velmi těžko uvěříte kritikům, že nejste dobří.

STAND-UP KOMIKEM

(ukázky z knihy „Be A Great Stand-Up“ od Logana Murrayho přeložil Pavel Ondruch)

ÚVODNÍ KREATIVNÍ CVIČENÍ

- napište seznam všech dětí, které vás ve škole šikanovaly a představte si, kam to v životě dopracovaly (kdyby byla na světě nějaká spravedlnost!)
- vymyslete legendu křížovky, kterou napsal nevléčitelný alkoholik nebo někdo, kdo se právě rozvedl
- nakreslete čtyřpanelový komiks, který zachycuje zbytek vašeho života
- napište seznam svých deseti nejoblíbenějších filmů všech dob a vysvětlete proč jimi jsou
- vymyslete milostnou báseň, kterou napsal nemocniční hygienik nebo dopravní policista
- napište seznam deseti věcí, které nikdy nemůžete říct svému novému partnerovi
- popište nejhorší olympijský sport (skutečný nebo smyšlený) a vysvětlete, proč je nejhorší
- vytvořte seznam nejstrašnějších klišé, která se používají v hororových filmech
- vytvořte seznam skutečně otřesných nápadů na vánoční dárky pro členy vaší rodiny a svou volbu vysvětlete
- s použitím maximálně padesáti slov napište synopsi románu *Vojna a mír*
- ve dvaceti slovech popište zápletku *Macbetha* a posléze proveďte, zda je dokážete zredukovat jen na deset
- podrobně popište nejhorší módní přešlap, jakého jste se kdy dopustili
- vytvořte seznam svých nejoblíbenějších slov a vysvětlete, proč jste zvolili právě je

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2018/2019 dále vidět

4000 DNŮ

PETER QUILTER, matka, syn a jeho partner vzpomínají na uplynulých jedenáct let. Každý z nich si je ale pamatuje jinak. Do jaké míry utváří paměť naši osobnost? V dramatickém příběhu napsaném s anglickou lehkostí a humorem hrají Hana Maciuchová, Ondřej Novák a Petr Stach. Režie Pavel Ondruch.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, americké drama je hrou o síle přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapíci Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou parťáky u chicagské policie. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík. Režie Janusz Klimsza.

EXPRES NA ZÁPAD

CORMAC MCCARTHY, strhující psychologické drama. Nevšední setkání dvou diametrálně odlišných lidí v zaslém newyorském bytě – univerzitního profesora a bývalého trestance. Hrají František Němec a Radek Holub. Režie Petr Slavík.

MISS DIETRICH LITUJE

GAIL LOUW, matka a dcera. Regina Rázlová jako MARLENE DIETRICH a Simona Postlerová jako MARIA RIVA ve strhujícím rodinném souboji. Lásky a sebelásky. Zlatý prach slávy a neúprosný čas. Věčná bitva s minulostí. Kdo zvítězí? Režie Radovan Lipus.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, anglická tragikomedie. U hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PARDÁL

FELIX MITTERER, stará žena autem srazí zapomnětlivého muže, který je tolik podobný jejímu zesnulému manželovi. Je už opravdu nesvéprávná, jak říká její synovec? Nebo je všechno úplně jinak? Napínavá tragikomedie, v níž se skutečnost skládá do nečekaných a dojemných obrazců nesmrtelné lásky. Hrají Jana Štěpánková, František Němec a Ondřej Novák. Režie Ladislav Smoček.

ROZPRAVY MILANA HEINA

Talk-show, ve které spolu rozprávějí principál našeho divadla Milan Hein a jeho dva pokaždé jiní herečtí kolegové. Pořad natáčí Český rozhlas Dvojka.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komédie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SKLENĚNÝ STROP

DAVID HARE, dva rozdílné světy, dva nesmiřitelné přístupy k životu a jeden společný pocit viny, kterého se nejde zbavit. Fascinující střet dvou silných osobností, které se nedokáží přestat milovat, ačkoli je všechno proti. Hrají Tatiana Vilhelmová, Jiří Langmajer, Vincent Navrátil nebo Vladimír Pokorný. Režie Vít Vencel.

SMRT A DÍVKA

ARIEL DORFMAN, křehká žena se může postavit do cesty svému trýzniteli jedině s pistolí v ruce. Co na tom, že je to úspěšný lékař, který přišel jen na krátkou návštěvu? Ani její manžel jí nezabrání využít jedinečné šance na spravedlnost. Hrají Lucie Štěpánková, Tomáš Dastlík a Petr Stach. Režie Jiří Svoboda.

ŽIVOT PODLE JONESOVÝCH

WILL ENO, přistěhovali se noví sousedé a oceňovaná tragikomedie, ve které dva manželské páry hledí vsříct prchavosti času a života, může začít. Obnažující cesta do hlubin lidské duše, v níž nic není tak tragické, aby se tomu nedalo i zasmát. Hrají Vanda Hybnerová, Lucie Štěpánková, Miroslav Táborský a Ladislav Hampel. Režie Marek Němec.

LETNÍ SCÉNA DIVADLA UNGELT

KDOKOLI MŮŽE DĚLAT COKOLI

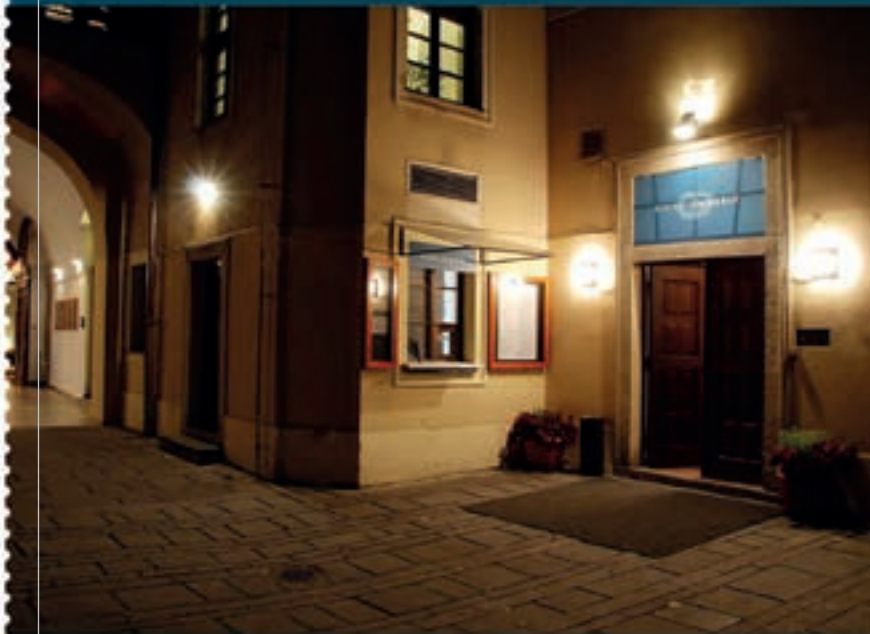
BETTY MACDONALDOVÁ, VĚRA MAŠKOVÁ, jak si nezoufat, když kolem vás zuří hospodářská krize, vy nemáte žádnou kvalifikaci, zato povinnost uživit dvě děti? Stačí stejně jako Betty MacDonaldová mít podnikavou sestru, svéráznou maminku, milující rodinu a uvěřit, že když jde do tuhého, může opravdu kdokoli dělat cokoli. Dramatizaci unikátního humoristického románu, v němž si autorka dokáže dělat legraci z věcí víc než těžkých, uvádíme ve světové divadelní premiéře. Hrají Jitka Smutná, Tereza Kostková, Máša Málková, Eva Josefíková, Jiří Hána a Jaromír Nosek. Režie Peter Gábor. Tuto inscenaci hrajeme jen na Letní scéně a na zájezdech.

Dárci židlí

Zlata ADAMOVSKÁ
Prof. Dajda ALTENBURG-
KOHLE & Daniel PEŠTA
Jitka ASTEROVÁ
Norbert AUERBACH
Jiří BARTOŠKA
Prof. MUDr. Vladimír
BENEŠ, DrSc.
Martin BEZOUŠKA
Lucie BÍLÁ
Ing. Michal BORGES
Jana BREJCHOVÁ
Tereza BRODSKÁ
Hana BUREŠOVÁ
Zuzana BYDŽOVSKÁ
a Miroslav ETZLER
Věra ČÁSLAVSKÁ
Soňa ČERVENÁ
Aleš CIBULKA
Vilma CIBULKOVÁ
Jitka ČVANČAROVÁ
Martina DELIŠOVÁ
Magdalena DIETLOVÁ a Dr.
Milan SLÁDEK
Michal DOČEKAL
Zeno DOSTÁL
Jaromír DULAVA
Josef DVORÁK
Helena DVORÁKOVÁ
Monika ELŠÍKOVÁ
Fero FENIČ
Ladislav FIALKA
Květa FIALOVÁ
pes FILIP
Ing. Jan FISCHER CSc.
Jefim FIŠTEJN
MUDr. Alfred GEBHARD
Václav HAUPT
Dagmar a Václav HAVLOVI
Bohumila a Walter
HEINOVI
Šárka HEJNOVÁ
Hana a Karel
HEŘMÁNKOVI
Ljuba HERMANOVÁ
MUDr. Radkin HONZÁK
Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL,
DrSc., FRCPsych.
PhDr. Slavomil HUBÁLEK
Eva a Václav HUDEČKOVI
František HUSÁK
Vítězslav JANDÁK
Nina JIRÁNKOVÁ
MUDr. Milan JIRÁSEK
PhDr. Vladimír JURAČKA
Jiří JUST
Jan KANZELBERGER

Ivan KLÁNSKÝ
Dušan KLEIN
Milan KNÁŽKO
KOOPERATIVA
POJIŠŤOVNA, a.s., Vienna
Insurance Group
Miloš KOPECKÝ
Petr KOSTKA
Ing. Martin KRAFL
Richard KRAJČO
JUDr. Tomáš KRAUS
Pavel KRÍŽ
Vendula KRÍŽOVÁ
Marta KUBIŠOVÁ
MUDr. Roman KUFA
Jiří LÁBUS
Mgr. Dalibor LACINA
Pavel LIŠKA
Radovan LUKAVSKÝ
Hana MACIUCHOVÁ
Jana MALÁ
Dana a Petr MALÁSKOVI
JUDr. Hana MARVANOVÁ
Alena MIHULOVÁ
Carmen MAYEROVÁ
Zuzana a Matěj MINÁČOVI
Jitka MOLAVCOVÁ
Otakar MOTEJL
Petr MOTLOCH
Kamila MOUČKOVÁ
Ladislav MRKVIČKA
Jiří MUCHA
Světlana NÁLEPKOVÁ
Václav NECKÁŘ
Luděk NEKUDA
Jitka NĚMCOVÁ
František NĚMEC
Petra NESVAČILOVÁ
prof. MUDr. Petr NEUŽIL,
CSc. FESC
Mathilde NOSTITZ
Ondřej NOVÁK
Pavel ONDRUCH
Ota ORNEST
Igor OROZOVIČ
Jeňyk PACÁK
Prof. MUDr. Pavel PAFKO,
DrSc.
Irena PAVLÁSKOVÁ
Halina PAWLOWSKÁ
Mgr. Robert PERGL
Libor PEŠEK
Prof. MUDr. Jan PIRK,
DrSc.
Jindřich POLÁK
Viktor POLESNÝ
Simona POSTLEROVÁ
Václav POSTRÁNEČKÝ

Chantal POUILLAIN
Michal PROKOP
Vlasta PRŮCHOVÁ-
HAMMEROVÁ
Regina RÁZLOVÁ
Vlastimil RIEDL
Pražská realitní kancelář
ROYAL – Ing. Jaroslav
Košťál
Linda RYBOVÁ
RYOR, a.s.
Alena SCHÄFEROVÁ
Jiří SCHMITZER
Jan a Libuše
SCHNEIDEROVI
Vladimír a Petr SÍSOVI
Jan SKALICKÝ
Marta SKARLANDTOVÁ
Tomáš SLÁMA
Petr SLAVÍK
Ladislav SMOČEK
Olga SOMMEROVÁ &
Olga ŠPÁTOVÁ
Petr STACH
Jiří STACH
Simona STAŠOVÁ
Petr ŠTĚPÁNEK
Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ
Jana ŠTĚPÁNKOVÁ
Karel ŠTOLBA
Jiří SUCHÝ
David ŠVEHLÍK
Jiří SVOBODA
Libuše ŠVORMOVÁ
Dana SYŠLOVÁ
Jan TEPLÝ
Pavel TIGRID
TON a.s.
TRICO
Vilém UDATNÝ
Milan UHDE
Eva URBANOVÁ
Marta VANČUROVÁ
Petra a Josef
VAVROUŠKOVI
Ondřej VETCHÝ
Pavel VĚTROVEC
Oldřich VÍZNER
Alena VRÁNOVÁ
Pavel VRBA
Petr WEIGL
prof. PhDr. Petr WEISS
Anna WETLINSKÁ
Jan a Zuzana WIENEROVI
Valérie ZAWADSKÁ
Zdeněk ZDENĚK
Stanislav ZINDULKA

Ungelt

Původně areál odpočinku pro kupce. V areálu se vybíral poplatek (clo), zvaný ungelt. Odtud dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy tohoto domu, rovněž v románském slohu, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům, včetně prostor, které byly zrekonstruovány na divadlo, tu stojí od 14. století.

Soukromé Divadlo Ungelt bylo slavnostně otevřeno 2. října 1995 panem Milošem Kopeckým, který divadlu daroval své oblíbené otáčivé křeslo. To se nachází v divadelním klubu v unikátním společenství dalších křesel a židlí - darů od sponzorů a známých osobností českého veřejného života, příznivců divadla.